

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Dominika Wilijewicz

Protokolant: sekr. sąd. Michał Zimnowodzki

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. B.**

przeciwko **(...) Spółce Akcyjnej V. (...) w W.**

o zapłatę kwoty 10.224,07 zł

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz R. B.:

- **kwotę 9.774,07 zł** (dziewięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt cztery złote siedem groszy) wraz z:

a. ustawowymi odsetkami w rozumieniu art. 481 § 2 kc w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 roku za okres od dnia 10 czerwca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.

b. ustawowymi odsetkami za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2 kc w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. za okres od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- **kwotę 450 zł** (czterysta pięćdziesiąt złotych) wraz z:

a. ustawowymi odsetkami w rozumieniu art. 481 § 2 kc w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 roku za okres od dnia 5 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.

b. ustawowymi odsetkami za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2 kc w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. za okres od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

oraz kwotę 2.221,10 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia jeden złotych dziesięć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1.217 zł (tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

2. nakazuje zwrócić ze rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz R. B. kwotę 155,90 zł (sto pięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego;

3. nakazuje pobrać od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi kwotę 53 zł (pięćdziesiąt trzy złote) tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonego powództwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 marca 2015 roku R. B. wniosła o zapłatę przez (...) spółkę akcyjną V. (...) w W.:

- kwoty 8.731,21 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania z uwagi na uszkodzenie pojazdu marki B.,

- kwoty 450 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 marca 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów ekspertyzy prywatnej

i kosztów postępowania sądowego w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

(pozew – k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. Pozwany zakwestionował zakres i wysokość szkody wskazaną przez powódkę, a ponadto istnienie adekwatnego związku przyczynowego między wypadkiem z 9 maja 2014 roku a poniesieniem przez powódkę kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji kosztów naprawy.

(odpowiedź na pozew – k. 13-15)

Pismem procesowym z dnia 27 stycznia 2016 roku strona powodowa rozszerzyła powództwo o kwotę 1.042,86 złotych domagając się zasądzenia łącznej kwoty 9.774,07 złotych tytułem odszkodowania z uwagi na uszkodzenie pojazdu marki B..

(pismo procesowe – k. 62)

Pismem procesowym z dnia 8 lutego 2016 roku strona pozwana nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie.

(pismo procesowe – k. 65)

Na rozprawie w dniu 23 lutego 2016 roku powód podtrzymał stanowisko w sprawie, w imieniu pozwanego nikt się nie stawił.

(protokół rozprawy – k. 73-74)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 maja 2014 roku w wyniku kolizji drogowej został uszkodzony pojazd marki B. serii (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do powódki R. B..

(okoliczności bezsporne)

Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) spółkę akcyjną V. (...) w W..

(okoliczności bezsporne)

Szkoda została zgłoszona pozwanemu i zarejestrowana pod numerem (...), który uznał swoją odpowiedzialność.

(okoliczności bezsporne, a także: zgłoszenie szkody - akta szkodowe – k. 36)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce kwotę 7.483,53 złotych brutto w oparciu o własną wycenę kosztów naprawy pojazdu.

(okoliczności bezsporne, a także: pismo – akta szkodowe – k. 36)

Powódka nie zgodziła się z wysokością przyznanego odszkodowania i zleciła rzeczoznawcy samochodowemu Biura (...) w Ł. – G. P. wykonanie prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu B. celem zweryfikowania rzeczywistych kosztów naprawy. Koszt naprawy określony został na kwotę 16.214,74 złotych. R. B. za sporządzoną ekspertyzę zapłaciła 450 złotych.

(dowód: kalkulacja – k.10-15, faktura VAT – k.6)

R. B. wezwała likwidatora do zapłaty kwoty 8.731,21 złotych tytułem odszkodowania i kwoty 450 złotych tytułem kosztów uiszczonych z uwagi na zlecenie wykonania ekspertyzy prywatnej.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 8-9)

Ubezpieczyciel odmówił wypłaty dalszej części odszkodowania.

(dowód: pismo – akta szkodowe – k. 36)

Uzasadniony koszt naprawy samochodu marki B. (...) wg biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej wynosił **17.257,60 złotych brutto**. W samochodzie uszkodzeniu uległy: nakładka zderzaka przedniego, zderzak część górna, wzmocnienie zderzaka przedniego, uchwyt zderzaka lewy, nakładka reflektora przeciwmgielnego, krata wlotu powietrza, reflektor przedni lewy i reflektor przeciwmgielny lewy, błotnik przedni lewy, nadkole przednie lewe, osłona wnęki koła, pokrywa komory silnika, wzmocnienie czołowe, osłona silnika, wnęka koła przedniego i wzmocnienie wnęki koła – do naprawy. Koszt naprawy uszkodzonych elementów samochodu powódki wyznaczono wg systemu A., przy uwzględnieniu stawki za 1 roboczogodzinę w wysokości 100 złotych, jako średnią stawką stosowaną przez nieautoryzowane warsztaty naprawcze w rozpatrywanym okresie czasu. Kwalifikacja części do wymiany przyjęta została zgodnie z oceną techniczną z dnia 13 maja 2014 roku.

(dowód: opinia biegłego z zakresu mechaniki samochodowej wraz z kalkulacją naprawy – k. 48-55)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o niesporne twierdzenia stron a w zakresie kosztów naprawy, w oparciu o opinię biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej prof. dr h. inż. A. S. - w odniesieniu do kosztów naprawy pojazdu marki B., akta szkodowe złożone na nośniku elektronicznym oraz załączone do akt dokumenty, których prawdziwość i wiarygodność nie były przez strony kwestionowane; także w ocenie Sądu nie zachodziły żadne przesłanki aby kwestionować prawdziwość i wiarygodność ujawnionych dowodów.

Z uwagi na treść żądania pozwu kwestią sporną stało się ustalenie rozmiarów skutków zdarzenia z 9 maja 2014 roku. Zgodnie z art.278§1 Kodeksu postępowania cywilnego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Sąd oznaczy, czy opinia ma być przedstawiona ustnie, czy na piśmie (art.278§3 k.p.c.). Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych (art.286 k.p.c.). Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2015 roku tutejszy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego ds. mechaniki samochodowej na okoliczność uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu B. (...) o nr rej (...).

Opinia biegłego sądowego w ocenie Sądu, w całym swoim zakresie jest rzetelna i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do sformułowanej tezy dowodowej. Biegły szczegółowo odniósł się do wszelkich kwestii mających znaczenie w realiach niniejszej sprawy. Przedstawiona przez biegłego opinia jest w ocenie Sądu w całym swoim zakresie rzetelna oraz zawiera pełne, kompleksowe, fachowe i rzeczowe ustosunkowanie się do pytań sądu (tez dowodowych). Biegły wydał swoją opinię po zapoznaniu się z aktami sprawy. Biegły oparł się na fachowej wiedzy naukowej w swojej dziedzinie, posiłkował się także własnym doświadczeniem i praktyką zawodową. Zaznaczyć należy, iż biegły dokonał oceny uszkodzenia samochodu marki B. w oparciu, m.in. o zgłoszenie szkody i ocenę techniczną nr (...) z dnia 13 maja 2004 roku. Ocena techniczna, na którą powołał się biegły dokonana została przez pozwanego – ubezpieczyciela, a zatem zakresu uszkodzeń pojazdu określony został przy uwzględnieniu tych samych danych,

którymi dysponował ubezpieczyciel na etapie postępowania likwidacyjnego. Kwestią niezwykle ważną jest, iż żadna ze stron nie zakwestionowała wniosków wynikających z opinii biegłego, nie domagała się ponadto wezwania biegłego sądowego na rozprawę celem wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości. W związku z powyższym Sąd wydając w sprawie rozstrzygnięcie w pełni mógł bazować na wskazanej opinii.

Zgodnie z art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wynik całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Jednocześnie zgodnie z art. 231 k.p.c. za ustalone, mogą być uznane fakty wynikające w innych ustalonych faktów.

Powódka złożyła ponadto do akt sprawy ekspertyzę prywatną zleconą w toku postępowania likwidacyjnego. Należy mieć na uwadze, iż w przypadku gdy strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, ekspertyzę tę należy traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego (por. Wyrok SN z dnia 15 stycznia 2010 r., I CSK 199/09, LEX nr 570114).

Dokonując powyższej oceny materiału dowodowego, Sąd uwzględnił, iż ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, zgodnie z którymi sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Ustalenia faktyczne w oparciu o tak ocenione dowody nie mogą wykazywać błędów tak faktycznych tzn. nie mogą być sprzeczne z treścią dowodów, jak i logicznych (błędności rozumowania i wnioskowania).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości zarówno w zakresie żądania głównego jak i odsetek.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku w niniejszej sprawie jest przyjęcie odpowiedzialności za sprawcę wypadku na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej w niniejszej sprawie są także precyzujące i rozwijające regulację kodeksową przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152, z późn. zm.).

W przedmiotowej sprawie fakt zaistnienia szkody skutkującej powstaniem obowiązku wypłaty odszkodowania przez pozwaną instytucję ubezpieczeniową poszkodowanym był bezsporny.

Zachodziła jedna grupa okoliczności spornych, to jest wycena kosztów naprawy. Twierdzenia pozwanego, zgłoszenie jedynie na początkowym etapie postępowania dotyczyły zakresu uszkodzeń pojazdu co miało mieć wpływ na wysokość szkody.

Z uwagi na niekwestionowanie zasady odpowiedzialności (której podstawą jest art. 415 k.c.), należało rozważyć jedynie zagadnienie wysokości żądania, albowiem sprawca szkody odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania, limitowana z jednej strony kwotą określoną w umowie ubezpieczenia, winna z drugiej strony odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków zdarzenia rodzącego szkodę. Naprawienie szkody (odszkodowanie) w tych granicach powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikała (art. 361§2 k.c.) i następuje według wyboru poszkodowanego, przez przywrócenie stanu

poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363§1 k.c.). Przepis ten nie zawiera w swojej treści żadnych kryteriów ograniczających wysokość odszkodowania, w szczególności żadnego odnoszącego się do okresu eksploatacji pojazdu przez poszkodowanego.

Zgodnie z art. 363§2 k.c. wysokość odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania. Odszkodowanie to ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od momentu wyrządzenia szkody do chwili wypłacenia przez zobowiązanego sumy pieniężnej odpowiadającej szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem (art.363§2 k.c. w zw. z art.361§1 k.c.).

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r. III CZP 91/05, opubl. w LEX pod nr (...), zawierającym swego rodzaju podsumowanie dotychczasowej linii orzeczniczej w zakresie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu wskazano jednoznacznie, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela sięga tak daleko (z ograniczeniami dotyczącymi zapłaty jako rodzaju świadczenia i sumy gwarancyjnej) jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczonego. Tym samym, ustalając wysokość odszkodowania nie można usunąć z pola widzenia tej podstawowej kwestii jaką jest doznany przez poszkodowanego wbrew swej woli uszczerbek w dobrach prawnie chronionych. To nie poszkodowany lecz sprawca szkody doprowadził do określonego zdarzenia i to sprawca czynu niedozwolonego a nie poszkodowany powinien ponieść konsekwencje majątkowe owego zdarzenia. Powyższa zasada rozciąga się również na ubezpieczyciela.

Należy podkreślić, iż jak wskazuje Sąd Najwyższy wysokość odszkodowania jest niezależna od wartości naprawy dokonanej przez poszkodowanego. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 listopada 2001 r. (III CZP 68/01 opubl. w OSNC 2002/6/74) wskazał, iż „nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić”, a odszkodowanie za szkodę poniesioną w wyniku uszkodzenia pojazdu mechanicznego, należącego do poszkodowanego nie będącego podatnikiem podatku VAT, ustalone według cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy pojazdu, obejmuje mieszczący się w tych cenach podatek VAT. Powyższy fragment został jednak poprzedzony szczegółową analizą m.in. teorii różnicy i podkreśleniem, iż „szkodą (...) jest różnica między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie”. Co więcej, „nie ma w zasadzie znaczenia prawnego okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił” (wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003 r., I CKN 387/01 opubl. w LEX pod nr (...)).

W realiach niniejszej sprawy pozwany uznał naprawę pojazdu B. za uzasadnioną do kwoty 7.483,53 złotych i w takiej wysokości odszkodowanie przyznał i wypłacił poszkodowanej – powódce. Powódka nie zgodziła się z powyższym sposobem likwidacji szkody kwestionując wysokość przyznanego odszkodowania i w tym celu zleciła wykonanie prywatnej ekspertyzy, na podstawie której możliwym było ustalenie rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu, które określone zostały na kwotę 16.214,74 złotych. R. B. domagała się zatem od pozwanego kwoty 8.731,21 złotych stanowiącej różnicę pomiędzy wysokością kosztów naprawy wynikającą z ekspertyzy prywatnej a przyznaną przez likwidatora kwotą i kwoty 450 złotych z tytułu poniesionych kosztów zleconej wyceny naprawy pojazdu. Celem ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu stanowiącego własność powódki biegły z zakresu mechaniki pojazdowej określił koszt naprawy pojazdu na kwotę 17.257,60 złotych. Skoro, zatem w toku postępowania likwidacyjnego przyznano powódce odszkodowanie w wysokości 7.483,53 złotych (mające obejmować koszty naprawy pojazdu) a biegły z zakresu mechaniki pojazdowej określił koszt naprawy pojazdu B. na kwotę 17.257,60 złotych, powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 1.042,86 złotych domagając się tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd łącznej kwoty 9.774,07 złotych wraz z odsetkami ustawowymi. Pozwany nie zakwestionował w żadnym zakresie opinii biegłego, w tym rodzaju użytych w obliczeniach części czy zakresu uszkodzeń. Biegły natomiast dokonał analizy części podlegających wymianie lub naprawie w oparciu o kalkulację sporządzoną właśnie przez pozwanego, co w konsekwencji pozwoliło na sporządzenie opinii zawierającej tożsamy zakres uszkodzeń, na który uprzednio powoływał się pozwany w toku postępowania likwidacyjnego.

Odszkodowanie powinno zostać wypłacone w cenie brutto (z uwzględnieniem podatku od towarów i usług). W przeciwnym, bowiem razie odszkodowanie nie pokryje w pełni wysokości poniesionej szkody (por. K.Baran, Wypłata

odszkodowań komunikacyjnych w cenie netto lub brutto, artykuł). Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 listopada 2001 r. (III CZP 68/01 opubl. w OSNC 2002/6/74) wypowiedział się wobec zarzutów podniesionych przez pozwanego wprost.

Sąd uwzględnił powództwo w całości – zarówno w odniesieniu do żądanej kwoty 9.774,07 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu jak i kwoty 450 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów ekspertyzy prywatnej. Zakwestionowanie przez pozwanego związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zleceniem przez powódkę wykonania ekspertyzy prywatnej nie znajduje uzasadnienia w ocenie Sądu. Należy zaznaczyć, iż gdyby w istocie w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel dokonał wnikliwej oceny uszkodzeń pojazdu marki B., a co za tym idzie prawidłowej oceny wysokości szkody, powódka nie miałaby podstawy do kwestionowania odszkodowania przyznanego na jej rzecz. Należy mieć na uwadze, iż w przypadku gdy strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, ekspertyzę tę należy traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego (por. Wyrok SN z dnia 15 stycznia 2010 r., I CSK 199/09, LEX nr 570114).

Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz R. B. kwotę 9.774,07 złotych (8.731,21 złotych + 1.042,86 złotych) stanowiącej uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki B. a także kwotę 450 złotych tytułem sporządzonej kalkulacji prywatnej.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art.481 k.c. Zgodnie z przepisem art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu zdarzenia, a zatem wskazany 30 dniowy termin, minął w dniu 9 czerwca 2014 roku, a więc powódka mogła żądać odsetek od dnia następnego, tj. od dnia 10 czerwca 2014 roku.

Mając na uwadze, że z dniem 1 stycznia 2016 roku weszła w życie zmiana brzmienia art. 481 k.c., Sąd zasądził od kwoty:

- 9.774,07 złotych odsetki ustawowe za okres od dnia 10 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w rozumieniu brzmienia tego przepisu do tego dnia, natomiast od dnia 1 stycznia 2016 roku – stanowiące analogiczną instytucję - odsetki ustawowe za opóźnienie w brzmieniu tego przepisu od tego dnia do dnia zapłaty,

- 450 złotych odsetki ustawowe za okres od dnia od dnia 5 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w rozumieniu brzmienia tego przepisu do tego dnia, natomiast od dnia 1 stycznia 2016 roku – stanowiące analogiczną instytucję - odsetki ustawowe za opóźnienie w brzmieniu tego przepisu od tego dnia do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c., obciążając pozwanego jako stronę, która przegrała proces w całości, obowiązkiem zwrotu kosztów procesu poniesionych przez powódkę, na które składały się koszty zastępstwa procesowego (w wysokości 1.217 złotych przy uwzględnieniu stawek minimalnych), wynagrodzenie biegłego (w wysokości 544,10 złotych) i opłata sądowa (w wysokości 460 złotych). W zakresie ustalania wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd orzekł w oparciu o §6 pkt

4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (stawka określona w oparciu o §21, zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.), Sąd uwzględnił ponadto poniesienie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (art.1 ust 1 pkt 2 Ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej). Zgodnie z powołanym przepisem Sąd zasądził koszty zastępstwa prawnego pełnomocnika na poziomie minimalnym. Sąd nie znalazł podstaw do odejścia od w/w stawek. Sąd może, bowiem przyznać stawki wyższe jedynie z uwagi na rodzaj sprawy, wyższy stopień jej złożoności oraz nakład pracy adwokata. W niniejszej sprawie Sąd nie znalazł podstaw zasądzenia stawek wyższych. Zgodnie z §4 ust. 2 rozporządzenia, **w**

razie zmiany w toku postępowania wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając jednak dopiero od następnej instancji. W zakresie stawki wynagrodzenia pełnomocnika strony taka zmiana dokonana w trakcie procesu w stosunku do wskazań zawartych w pozwie może być uwzględniona dopiero w następnej instancji, koszty zastępstwa procesowego spowodowane rozszerzeniem powództwa mają więc znaczenie dopiero w następnej instancji (tak wyrok SA w Łodzi z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt III APa 29/14).

Sąd nakazał zwrócić ze rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz R. B. kwotę 155,90 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Powódka w dniu 8 lipca 2015 roku uiściła zaliczkę na poczet opinii biegłego w wysokości 700 złotych, tymczasem koszt sporządzonej opinii wyniósł 544,10 złotych. Stosownie do art. 84 ustęp 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi. Przepisy art. 80-80 ww. Ustawy stosuje się odpowiednio do zaliczki (art. 84 ust 2 Ustawy).

Sąd nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 53 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonego powództwa. Powód pismem procesowym z dnia 27 stycznia 2016 roku rozszerzył powództwo o kwotę 1.042,86 złotych, a zatem winien uiścić opłatę od rozszerzonej części stosownie do art. 13 ust 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014, poz.1025), w wysokości 53 złotych.

Mając powyższe na względzie – orzeczono jak w sentencji.

(...)